1942 Yılının En Modern ÇOCUK Gazetesi

AFACAN

7 1/2 Kuruş
Perşenbe günleri çıkarılır
Yıl 10 - 21 İkinci Kânun 1943 - S. 26

Kara Ormanın Esrarı

Gelecek 27 nci sayımızla 11ci yılımızın ikinci cildine başlıyacağız. 27 nci sayımızla yepyeni bir roman karilerimize en heyecanlı dakikaları yaşatacaktır. Bu nüshamızda "Kara Ormanın Esrarı,, adını taşıyan bu romanın (Başlangıç'ını) yazıyoruz.

BAŞLANGIÇ

I

K ra orman avcısı

Hindlilerin kutsal saydîkları Ganj ırmağı Himalaya dağlarının karlî tepelerini, Kâşmir'in bereketli topraklarını aştıktan sonra Bengala körfezine dökülmeden önce bir çok kollara ayrılîr ve bu kollar büyük bir toprak parçasını sular. Bu bol su ve Hindistanın kızgın güneşi ile oralarda uçsuz bucaksız ormanlar büyümüş, bu ormanları da yîrtıcı yaban hayvanlarî doldurmuştur. Günlerce dolaşsanız bir insana rastlayamazsınız. Oraların yakînlarındaki köylerde yaşayan Bengalalılar bu balta girmedik ormanlara ayak atmaktan korkarlar.

Bununla beraber, bir 16 mayîs akşamı, Ganj'ın kollarîndan biri olan Mangal ırmağının biraz ötesinde büyük bir ateş yanıyor ve bunun göğe doğru yükselen alevlerinin ışığı altında atlet vücutlü, otuz yaşlarında bir delikanlı uzanmış yatıyordu. Gözleri yarı aralıktı ve bir düşünceye dalmış olduğu anlaşılıyordu.

Bu sırada, biraz ilerideki kulübeden başka bir delikanlı çıktı ve koşa koşa ötekinin yanına geldi.

İri yarı genç, onun geldiğinin farkînda olmadı. Düşüncelerine dalmış, kendi kendine konuşuyordu:

— Gözlerimin önünde kan lekeleri görünüyor... Fakat beni hiç bir şey korkutamaz! Bana adiyle, saniyle Karaorman avcısı derler...

Yeni gelen delikanlı gülümsiyerek:

— Ne var, Tremal Naik? diye sordu. Rüya mı görüyorsun?

Karaorman avcısı eliyle gözlerini oğuşturduktan sonra:

— Sen misin? dedi. Huti ile Agur neredeler?

— Ormandalar. Dün akşam büyük bir kaplanının izine rastlamışlar. Bu sabah onu avlamaya gittiler. Fakat sende tuhaf bir hal var, Tremal Naik. Hasta mısın?

— Hayır, Kammamuri, bir şeyim yok.

— Amma uyukluyor gibi idin ve kendi kendine konuşuyordun.

— Ben mi? Olabilir. Çünkü zihnimi tîrmalayan bir şey var.

— Biliyorum.

— Nasîl biliyorsun?

— Bir kaç gündenberi sende tuhaf bir hal bulunduğu gözümden kaçmadı. Fakat bu halin sana neden geldiğini bir türlü anlayamadım.

Tremal Naik içini çekti:

— Anlıyamazsın, dedi, çünkü benim bunu sana anlatmam güç. Fakat kısaca anlatayım: Geçen gün ormanda bir kadın gördüm.

— Kadın mı?

— Evet.

— Ormanda?

— Evet...

— Rüya görmüş olacaksın, Tremal! Karaormanda kaplandan, sırtlandan başka kim ne görmüş ki sen göresin!

— İşte ben de onun için düşünceliyim ya, Kammamuri! Fakat Karaormanda bir kadın gördüğüm muhakkak. Şimdi, bu yabancının kim olduğunu merak ediyorum. Doğup büyüdüğüm buralara benden ve senin gibi bir iki arkadaşımdan başka kimse şimdiye kadar ayak basmamıştî. Geçen akşam, derenin kıyısında yılan ararken birdenbire, ağaçların arasından, gözüme bir insan yüzü göründü. Dikkatli baktım: Bu bir kadındı! Yaklaştım. Fakat o birdenbire kayboldu.

Kammamuri bir kahkaha attî:

— Hayal görmüşsün sen, Tremal!

Tremal Naik kaşlarînı çattı ve sesini sertleştirerek:

— Hayır! dedi. Ne hayal gördüm, ne de rüya! Gördüğüm canlı bir insandı. Bir kadın, bir yabancı idi.

Ondan sonra, içime merak oldu. Ertesi akşam yine oraya gittim. Derenin kıyısında dolaşırken yeniden ayni kadınla karşılaştım. Fakat ben bir iki adım atınca o yine ağaçların arasında gözden kayboldu. Daha ertesi akşam onu uzaktan görünce, ürkütüp kaçırmamak için, yaklaşmadım ve olduğum yerden:

"— Kimsin sen? diye sordum.

"— Ada, dedi.

— Ada mı? Ne biçim Ad!

— Evet, Hindistanlı değil; yabancı olduğu adından belli. Ondan sonra kendisini her akşam aradım amma, bir daha göremedim. Fakat onu muhakkak bir gün bulacağım ve bu yabancıya, bizim kutsal topraklarîmıza, benim öz malım ormana ne cesaretle girdiğini soracağım...

Kammamuri, arkadaşı ile alay ederek yine bir kahkaha atmaya hazırlanıyordu. Bu sırada gecenin sessizliği arasından bir gürültü işitildi. Kammamuri kulak kabarttı

— Kaplan bağırıyor, dedi. Acaba ne

Tremal Naik yerinden fırladı ve sesin ...ği tarafı dinledi. Bu sırada bir köpek ...laması da duyuldu. Bunun üzerine, de...nli, ilerliyerek:

— Darma! Punti! diye seslendi.

Karanlıktan iki hayvan fırladı. Bun...ları biri kaplan, biri de köpekti. Kap... efendisinin ayakları dibine geldi, u...dı. Tremal Naik onun ensesini okşa...ak:

— Ne var, Darma? diye sordu. Neye ...ırdın? Bir tehlike mi var?

Sonra, onun yanı başına gelip ayak...nı kasarak durmuş, başmı karanlığa ...atmış olan köpeğe döndü:

— Ha? Punti, dedi, ne var?

Köpek, burunu uzatıp boşluğu uzun ...un kokladıktan sonra üç kere acı acı ...du.

Kammamuri:

— Sakın Hurti'yle Agur'un başına bir ...ket gelmiş olmasın? dedi. Bu hayvan... her halde bir şey sezdiler ki böyle ba...dılar. Bu saate kadar gelmeleri lâzım-

Tremal, düşünceli bir halle:

— Bugün hiç tüfek sesi işittin mi? ...ye sordu.

— İşittim, usta. İkindi vakti idi. Sonra hiç bir tüfek sesi gelmedi.

— İşittiğin sesler ne yandan geliyordu?

— Cenuptan.

Bu söz üzerine Tremal düşnceli düşünceli durdu. Çünkü Punti de, burnunu cenuba doğru uzatıp ulumuştu.

Tremal Naik başını sallıyarak:

— Anlaşılıyor, dedi. Ormanda yabancılar var.

O zaman Kammamuri atıldı:

— Hurti söylüyordu. Geçen akşam gözüne bir takım gölgeler görünür gibi olmuş. Agur da Raymangal gölünün kıyısında, uzaktan bir takım tuhaf sesler duymuş...

— Sus!

İkisi de hareketsiz durarak gecenin sessizliğine kulak kabarttılar. Kammamuri alçak sesle:

— Ne var? diye sordu.

— Bir hışırtı duyar gibi oldum. Bak! Ağaçların dalları sallanıyor, değil mi?

— Evet.

İkisi de oyana doğru gözlerini diktiler. Darma başını o yana çevirmiş, Punti de kulaklarını dikerek oraya doğru atılmıştı.

Çalıların arasındaki hışırtı daha kuvvetlendi ve oradan birisinin hırladığı görüldü.

Tremal Naik:

— Agur! diye haykırdı.

Agur ateşin yanına gelince üstünün başının yırtılmış, yüzünün gözünün kan içinde kalmış olduğunu gördüler.

Karaorman avcısı:

— Ne var, Agur? diye sordu. Ne oldu? Hurti nerede?

Agur nefes nefese idi:

— Öf::: Aman! Usta... diyor, fakat ne olduğunu bir türlü anlatamıyordu.

Kammamuri:

— Ne oldu, acaba? diyordu.

Tremal Naik:

— Bekliyelim, dedi. Kendine gelsin, anlatır.

Bir iki dakikâ sora:

— Hadi, anlat, Agur, dedi. Ne oldu? Ne var? Hurti nerede?

Agur boğulacakmış gibi, heyecan ve halsizlik içinde:

— Sorma, usta, dedi. Acmacak haldi... Yerde, boylu boyuna uzanmış, gözleri yuvalarından fırlamıştı....

— Ne! Hurti öldü mü?

(Lütfen sahifeyi çeviriniz)

Bu Harbin Hikâyeleri

Kale Önünde

Komutanın çadırından içeriye giren emir subayı sert bir selâm çaktı ve:

— Emriniz yerine getirildi, komtuanım, dedi.

Komutan memnun bir gülümseme ile:

— Pek âlâ, dedi. Sağol.

Emir subayı selâm verdi ve dışarı çıkmak üzere döndü. Komutan bu sırada:

— Kim gitti? diye sordu:

— Çelikbilek, komutanım!

Komutan daha memnun bir şekilde gülümsedi ve:

— Bravo! dedi. İyi bir adam seçmişsin. Bu işi zaten ondan başkası yapamazdı.

Düşma kalesi önünde haftalardanberi çetin bir savaş oluyordu. Karşı taraf, önemli bir değeri olan bu şehri vermemek için bütün gücü ile çarpışıyor, o taraf ise orasını almak için elinden her geleni yapıyordu. Bir kale içine alınmış olan şehrin havadan bombardımanlarla alınamıyacağı anlaşılmış, bunun üzerine, geriden ağır toplar getirilerek kale şiddetli bir bombardımana tutulmuştu. Fakat günlerdenberi bombardîman edildiği halde, kalede en ufak bir gedik bile açılamamış, hattâ kalın duvarların bir taşı bile yerinden oynatılamamıştı.

Bu hal, kaleyi almak için uğraşan tarafı düşündürmüş ve komutan nihayet, aklına gelen bir plânı ortaya koymaya karar vermişti. Biraz önce verdiği emir buna dairdi. Şimdi toplar günlerdenberi ilk defa olarak susmuş bulunuyordu.

Aradan bir müdet geçtikten sonra e-mir subayı yeniden komutanın ya[...] girdi ve elinde tuttuğu bir şeyi uzattı:

— Buyurun komtuanım. Çelikb[...] bunu getirdi.

Komutan, emir subayının kendi[...] ızattığı şeyi aldı ve öündeki masanın [ü]zerine koydu. Memnun ve zafer kazan[...] bir adam hali ile gülümsedi ve:

— Pek âlâ dedi.

Emir subayı dışarîya çıktıktan [...] komutan masanın üzerindeki şeyi e[...] çevirmeye başladı:

Bu, kalenin duvarından dökülmüş [...] sıva parçası idi. Günlerdenberi ağır [...] mermileri ile dövülen kale duvarların[...] ancak bir bu parça düşürülebilmişti. [...]mutan, bu kadar ağır top ateşine daya[...] kalenin üzerindeki sıvanın nasıl bir çi[men]to ve harç ile yapıldığını öğrenmek [iste]miş ve adamlarîndan birinin oraya g[...] giderek bu düşen parçayı alıp gelmesi[...]rini vermişti.

Emir subayî, bu işi üzerine vere[...] adamı çok iyi seçmişti. Ordunun genç [su]bayları arasında "Çelikbilek„ lâkab[ı ile] tanınan çok cesur bir delikanlî vard[ı...] gizlice düşman hatlarına girmek, ka[le] dibine kadar gitmek ve oradan, dök[...] çimentolu sıva parçasını almak anca[k] [o]nun yapabilecği tehlikeli bir işti.

Ve Çelikbilek bu işi kendisinden [bek]lenldiği gibi yaptı.

Şimdi komutanın elinde, bu kadar [...] top ateşine dayanan çimentolu harçta[n] parça vardî. Bunu hemen alayın ki[...]hanesine gönderdi. Bu kadar sağlam [...]nın ne ile yapıldığını incelediler, oan[...] daha ağır top mermisi döktürdüler.

Kale bu mermilerle bombardıma[na tutul]dildi ve bunun faydasî hemen gör[...] Bir iki gün içinde kale yıkıldı ve şeh[ir a]lındı.

Bu işte akıl ve cesaretin yararlığ[ı gö]rülmüştü.

— Evet... Öldürmüşler... Raymangal adasının kıyısînda...

— Peki kim öldürmüş?

— Bilmiyorum.

— Anlat, nasıl oldu, ne oldu?

— Büyük bir kaplan izinden gidiyorduk. Hayvanı bulduk. Hurti ateş etti, kaplanı yaraladı. Hayvan kaçmaya başladî. Biz de peşine düştük. Cenuba doğru koştuk. Kaplan suya atladı. Ben, "dönelim", dedim. Hurti, "hayır, dedi, göle atlayıp adaya geçelim." Yüze yüze adaya geçtik.

— Sonra? Çabuk anlat!

— Akşam karanlığı basmak üzere idi. Ağaçlar arasîna girince önümüzü zorlukla görmeye başladık. Ortalıkta korkunç bir sessizlik vardı. Birdenbire gözlerimin önünde bir gölge canlandı. Rüzgâr gibi geçti. Olduğum yerde mıhlanmış kalmıştım.

Tremal Naik:

— Bir gölge mi? diye sordu. Nasıl bir gölge?

— Bir insan gölgesi. Hem de kadîna benziyordu.

— Kadına mı?

— Evet, bana öyle geldi.

— Peki, sonra?

— Kendimi toplayıp ileri atıld[ım...] zaman gözlerim karanlıkta hiç bir şey [gör]müyordu. Bu sırada birdenbire bir [...] işittim. Hurti'nin sesi idi. Hemen o[...] fırladım. Biraz sonra, onu ayakla[rımın] dibinde boylu boyuna uzanmış bul[dum.] Seslendim. Karşılık vermedi. İğilip [...]tüm. Kîmıldamadı. Yüzüne kapandım: [...] gibi idi, ölmüştü. Boğularak öldürü[lmüş] olacak. Korktum, koşa koşa buraya ka[çtım.]

VAK'ALARI HİNDİSTANDA GEÇ[EN] BU GÜZEL ROMANA GELEC[EK] HAFTA BAŞLIYORUZ.

DELİLERİN ŞAHI

Büyük Okan denizindeki küçük küçük ıssız adalardan birine düşmüş olan iki gemici, aylardanberi orada idiler ve tek başlarına bir yaban hayatı yaşıyorlardı. Şiddetli bir fırtmada gemileri parçalanmış bütün öteki arkadaşları dalgalar arasında kaybolmuş, yalnız onlar kurtularak, yüz yüze bu kimsesiz ve küçücük adaya çıkmışlardı.

Aylardanberi taşlarla av hayvanı vurarak, bitki köklerini ve yaban yemişlerini yiyerek geçiniyorlar ve her gün, sabahtan akşama kadar, denizi kolluyorlar, acaba bir gemi geçiverir mi diye bakıyorlardı.

İşte beklediklerine en sonunda o gün kavuşmuşlardı. Sabahleyin uyanıp baktıkları zaman, denizde, kıyıdan pek uzak olmıyan bir yerde, büyükçe bir yelkenli geminin durduğunu gördüler.

İki arkadaştan birisi:

— Aman! diye atıldı ve ötekine de seslendi.

İkisi beraber denize atıldılar ve yüze yüze gemiye kadar gittiler. Adada hiç bir şeyleri olmadığı için geldikleri gibi, ellerini, kollarını sallıya sallıya gidiyorlardı.

Geminin yanına gelince durdular. Yelkenlide çıt çıkmıyordu. Sanki içinde kimse yoktu.

İki arkadaştan biri ötekine:

— Acaba, dedi, kimsesiz bir gemi mi?

Öteki cevap verdi:

— Nasıl olur? İçinde kimse olmasa buraya kadar nasıl gelebilirdi? Baksana yelkenler toplanmış, demir atılmış. Demek ki içinde insan var. Gel şu ipe tutunarak yukarı çıkalım.

Yelkenli geminin yanından denize bir ip sarkıyordu. İki arkadaş bu ipe tutunarak gemiye çıktılar ve içeri atlalılar.

Hayret! görünürde kimsecikler yoktu! Hiç bir ses te duyulmuyordu.

Birbirlerine bakıştılar:

Bu gemide kimse yok mu idi? Varsa nerede idiler? Gemi büyük bir yelkenli idi. İçinde en aşağı kırk, elli kişi bulunması lâzımdı. Bu kadar ahaliden biri olsun bir gürültü yapmıyor mu idi?

İki arkadaş bu düşüncelerle ilerlediler ve göverteye çıkmak üzere merdivene ayak attılar.

Bu sırada birdenbire bir gürültü koptu: Bu, bir alay ahalinin kahkahalarla gülmesi ve bağıra bağıra bir şeyler söylemesinden ileri gelen bir gürültü idi. Sesler göverteden geliyordu. Issız adadan gemiye gelenler oraya doğru ilerlediler. Biraz sonra gödükleri şey onları hayret ten yerlerine mıhladı:

Gövertede bir alay insan toplanmıştı. Fakat bunlar öyle garip insanlardı ki, hepsi çok tuhaf giyinmişlerdi. Birisi başına bir kova geçirmiş, eline br süpürge almıştı. Brisi başına uçları dilim dilim kâğıttan bir başlık takmış, elinde bir ekin çatalı tutuyordu. Bir tanesinin başında hokkabaz külâhı gibi bir gülâh vardı. Onun yanında duran adam da başına koca bir sarık sarmış, kulaklarına kapı halkası gibi halkalar geçirmişti.

En tuhafı, bütün bu garip kılıklı adamların ortasında oturan biri idi ki, zavallı adamı ötekiler aralarına almışlar, alay edip gülüşüyorlardı. Bu adamın yanında duranlardan başına hokkabaz külâhı geçirmiş olan, elindeki bir fırça ile onun yüzünü sabunluyor, öbür yanında duran bir başkası da elindeki balta ile onu traş etmeye hazırlanıyordu!

Bu hem gülünç, hem tuhaf şey karşısında iki arkadaş bir an duraladılar. Sonra gözleri korku ile büyüdü. İşin acılığını anlamışlardı:

Bu adamların hepsi deli idi ve her nasılsa aralarına düşmüş olan bir akıllıyı ortalarına alarak ona eziyet ediyorlardı. Ortada büyük bir su fıçısının kenarına oturmuş olan bu zavallı adamın gözleri, bu kadar deli arasında tek akıllı olduğunu anlatıyordu. Fakat ne yapsın! Delilerin elinden kurtulmak için onlar ne derlerse yapıyordu.

Şimdi deliler onun yüzünü kör bir balta ile traş etmeye kalkacaklardı!

Bu eziyete mahkûm edilen adam, o duğunu gördü ve onlardan yardım ister gibi, mânalı mânalı baktı.

Fakat deliler onun baktığın görmüşlerdi. Hemen gözlerini o yana çevirdiler ve bu iki yabancıyı görünce birdenbire duraladılar. Sonra, delilerin şahı olduğu anlaşılan başı dilim dilim kâğıt külâhlı ve eli çatallı, saçları belinden aşağıya kadar düşen uzun sakallı adam, yabancılara döndü:

— Siz kimsiniz? diye sordu.

İki arkadaştan biri, delilerle nasıl konuşulacağını pek bilmemekle vaziyeti idare etmek lâzım geldiğini de anlamıştı:

— Biz deniz perileriyiz, dedi.

— Ne işiniz var burada?

— Size bir haber vermeye geldik.

— Ne haberi? Söyleyin bakayım?

— Bu gece müthiş bir fırtına çıkacak. Onun için size hemen buradan kalkmanızı ve yola çıkmanızı öğüt veriyoruz. Bu sözümüzü dinlemiyecek olursanız denizlerin dev anası sizi yutar. Yelkenleri hemen şimdi açıp yola çıkacak olursanız biz de sizinle beraber geliriz ve sizi fırtınaya karşı koruruz.

Delilerin şahının bu akıllı sözlerine her nedense aklı yatmıştı.

— Peki, dedi. Madem öyle, öyle olsun. Yalnız şu traşı kesilecek adamı ne yapalım?

Yabancılardan biri:

— O kolay, dedi. Bu işi siz bize bırakın. Beş dakikada onu traş ederiz.

Sonra onu delilerin arasından aldı ve bir kamaraya götürdü.

Bu sırada deliler geminin yelkenlerini açtılar, demirini aldılar ve tekne yola çıktı.

Kamarada, kendisi gibi nihayet akıllı iki kişi bulmuş olan zavallı adam, olara başından geçenleri anlattı:

— Bu deliler bir timarhaneden başka bir timarhaneye götürülüyordu. Yolda kapalı bulundukları yerin kapısını açarak dışarı fırladılar ve geminin kaptanını, çarkçısını, dümencisini, tayfasını hep denize attılar. Yalnız ben kurtuldum. O sırada soyunmuş yıkanmak üzere olduğum için, üzerimde denizci elbiseleri görmeyince, benim geminin adamlarından olduğumu anlamadılar. Bana dokunmadılar. Onların başına ben geçtim ve gemiyi buraya kadar sağ salim getirdim. Rüzgâr kesilince burada biraz kalmaya niyet etmiştim. göverteye inince beni ellerine geçirdiler ve gördüğünüz gibi maskaraca bir duruma soktular. Belki de traş ederken kellemi uçuracaklardı! Bereket versin ki siz geldiniz de beni kurtardınız. Bundan sonra inşaallah sizin de yardımınızla gemiyi bir limana götürür ve şu delileri hükûmete teslim ederek kurtuluruz.

Yolculuğun ondan ötesi tehlikesiz geçti ve aylardanberi ıssız bir adada yaşamış iki arkadaşla, uzun bir zaman deliler arasında kalmış adam gemiyi nihayet bir limana yanaştırdılar ve bu kâbuslu yolculuklarından kurtuldular.

Fakat bu, onlar için hiç kimsenin yaşamadığı çok zevkli bir macera olmuştu.

DİYANA
DİYANA BAY LOTONDUN MOTORUNDAKİ MAKİNELERİ ÇALAN BİR ÇİNLİ HAYDUTUN PEŞİNİ KOVALIYOR.
ACABA ARKAMDAN GELEN VAR MI?
İKİ KİŞİLİK BİR MASA. BİRİNİ BEKLİYORUM
GELECEK OLAN BAY BRUNE DEĞİL Mİ?
NASIL KENDİSİNİ TANIYOR MUSUNUZ? DAHA ÖNCE ÇİNE GELDİ SANIYORUM.
MERHABA HAYO! NASILSIN? TELEFONDA SANA SÖYLEDİĞİM KIZ GELDİ Mİ?
GELDİ BRUNE. SEN NASILSIN?
AYRI BİR YERDE OTURMAZ MIYIZ? BİZİ GÖRMESİNLER..
BENİMLE BERABER GEL.
GEL SEN DE OTUR, HAYO. BİRAZ KONUŞALIM. MOTUNGU TANIYOR MUSUNUZ?
MOTUNG MU? O ÇİNİN EN TEHLİKELİ ADAMIDIR!..
BİZİM ARADIĞIMIZ ADAM İŞTE ODUR. TEHLİKELİ OLMASINDAN KORKMAYINIZ!
NE İŞ YAPIYOR?
BİR GEMİ ŞİRKETİNİN SAHİBİYMİŞ DERLER AMA ONA İŞ HAYATINDA PEK RASLANMAZ.
KENDİSİ MANÇURYALIDIR VE VAKTİLE BİR ÜNİVERSİTEDE DE DERS OKUTMUŞ.
BAYLAR ŞİMDİ SON YAPTIĞIM YOLCULUĞUN SEBEPLERİNİ ANLATACAĞIM. BİLİYORSUNUZ Kİ BURADA BENİM LABRATUVARIM VAR. GELİN BERABER GİZLİ MAHZENİ GEZELİM. SİZE YENİ BİR BULUŞ.
?
İYİ OLUR MOTUNG.
AYNI ŞEHİRDE BİR İZBEDE.
MOTUNGUN LABRATUVARINDA
BİZİM İÇİN EN İYİ TAŞIT ARACI UÇAKTIR. FAKAT O KADAR UZUN BİR YOLCULAĞA YETECEK BENZİNİ UÇAKTA TAŞIYAMAYIZ. ONUN İÇİN BAŞKA YAKACAK İSTER. AÇ SANDIĞI LAO!..
PEKİ USTA!
BAY LETONDUN MOTORU HAVA YAKARAK ÇALIŞIRDI. MOTUNG İŞTE BU MOTORUN PARÇALARINI ÇALDI. FAKAT BİZ ONLARIN YERİNE BAŞKA ŞEYLER KOYDUK. MOTUNG ONLARI ALDI.
ŞİMDİ BU PARÇALAR NEREDE?
HAYONUN LOKANTASINDA KONUŞMA SÜRÜYOR.
RIHTIMDA VE SENİ BEKLİYORLAR.
BEN Mİ?.
FAKAT BEN BÖYLE ŞEYLERDEN ANLAMAM Kİ!
DUR, SEN BİR SANDIK ÇATAL ISMARLADIN DEĞİL Mİ?
PEKİ AMA..
BEN MOTUNGUN ÇALDIĞI MOTOR PARÇALARININ YERİNE ÇATAL SANDIĞINI KOYDUM. ONLAR MOTUNGA GİTTİ. GERİDE BİZİMKİLER KALDI..
SANDIK ÇATAL BIÇAKLA DOLU!.
NE DİYORSUN?
LABRATUVARDA.
SANDIKLAR GELDİ. AÇAYIM MI?
EKSİK ALMAYIM. AÇ. TAM İSE HEMEN GİDECEĞİM.
KENDİSİ İLE GÖRÜŞÜRKEN SAKIN BENİM ADIMI AĞZINDAN KAÇIRMA. ANLADIN MI?
MERAK ETME MOTUNG KIZI HEMEN BULURUM.
O SIRADA..
ÖYLE MEMNUNUM Kİ, ARTIK MOTORU İŞLETİP GİDECEĞİZ.
?
DİYANA OTELE GİRDİĞİ SIRADA...
ARKASI VAR.

AVCI BAYTEKİN
BAYTEKİNLE KOLU, BU KARA CAHİL İNSANLARI KORKUTMAĞA BAŞLADILAR.
KARANLIK İÇİNDE OKLAR KAZIKLI KÖYÜN İÇİNİ ÖLÜLERLE DOLDURUYORDU.. KAHRAMANLARIMIZ ARKALARINDA KÜÇÜK BİR İZ BİLE BIRAKMIYORLARDI..
AKILSIZ YERLİLER BU GECE GELEN OKÇUNUN KİM OLDUĞUNU BİLEMİYORLAR. ONU RUHLAR VE CİNLER SANIYORLARDI.
İHTİYAR NAURİ, BÜYÜK SİHİRBAZIN HUZURUNA ÇIKTI: EVLİYA ADAM DEDİ. GECE RUHUNUN OKLARINDAN KURTULMAK İÇİN ONUN NASIL GÖNLÜNÜ ALABİLİRİZ.
BÜYÜK SİHİRBAZ KADINI KÖYÜN KENARINA GETİREREK ORADA AYIN TAM TULUNAY HALİNE GELMESİNİ BEKLEMEK LÂZIM GELDİĞİNİ SÖYLEDİ..
STACET İLE DİĞERLERİNİN MAHPUS BULUNDUKLARI KÖYDE, YAKLAŞAN TULUNAY İÇİN DUALAR YAPILIYOR, TAM-TAMLAR ÇALINIYORDU.
BUNA ALIŞMAMIŞ OLAN İNSANLAR ÜZERİNDE BU SESLERİN BİR TESİR YAPMAMASINA İMKÂN YOKTU.
İHTİYAR NAURİ KOLUNUN ALTINDA KÜÇÜK BİR KUTU GÖTÜRÜYORDU İKİ GENÇ KADININ UYUDUĞU HAPİS ODASINA KIVRILDI.
STACET, LİLİYİ UYANDIRIP TAVANA BİR TEL ASILMIŞTI. VE UCUNDA DA LİLİNİN ÜZERİNDE SALLANAN BÖCEK VARDI.
BU SIRADA BAYTEKİN İLE KOLU, KÖYDEN ÇIKARAK ORMANA DOĞRU İLERLEYEN BİR KAFİLEYİ TAKİBEDİYORLARDI.
STACET HELENE HAFİFCE BAĞIRMASI ÜZERİNE LİLİ UYANDI. İHTİYAR NAURİNİN PENCERE ÖNÜNDE OLDUĞUNU GÖRDÜ. ELİNDE BİR DEĞNEĞE BAĞLI BİR BÖCEK VARDI.
TAM-TAM SESLERİ GENE BAŞLAMIŞTI. HELENE DURMADAN DANSEDİYORDU. DELİ DEĞİLDİ.. BÜTÜN BUNLAR NAURİNİN İPE BAĞLI BÖCEĞİNİN ISIRMALARI NETİCESİ İDİ. BU BÖCEK SAYESİNDE İHTİYAR NAURİ ONU BU VAHŞİ HALDE TUTUYORDU.
BAYTEKİNLE, KOLU YERLİLERİ TAKİP EDEREK ORMANIN KÜÇÜK MEYDANLIĞINDAKİ DİNİ TÖREN HEYKELİNİ GÖRDÜLER..
ARKASI VAR..
ŞAFAKLA BERABER YERLİLER ÇEKİLİP GİTTİLER. BAYTEKİNLE KOLU SAKLI OLDUKLARI YERDEN ÇIKARAK İNCELEMEĞE BAŞLADILAR. BAYTEKİN: HEPSİ HAZIR. YARIN AKŞAMKİ TULUNAYDA ARKADAŞLARIMIZI KURBAN EDECEKLER. ÜMİTSİZDE OLSA MANEVRE YAPALIM

— Geçen sayıdan devam —

— Zavallı Dady Greystoke! Dedi.

Bunları söylerken gözlerinden iki damla yaş yuvarlanmıştı.

Onun başına toplanmış olan Vezirîler de çok kederlenmişlerdi. Çünkü Tarzan'ın karısını hepsi çok severlerdi.

Hepsi ölünün başında taş gibi susmuş dururlerken içlerinden bir tanesi:

— Ne biliyoruz? Dedi. Belki bu kadın Lady Greystoke değildi?

Onun üzerine, içlerinden başka biri atıldı:

— Yerde yatan bu kadın Jane mi, değil mi, anlamak kolay, dedi. Külleri ararız. Eğer içinde kadının yüzüğünü bulursak anlarız ki bu yanan Lady Greystoke'tur.

Bunları söyledikten sonra hemen kendisi işe girişti. Yere diz çökerek yere eğildi ve ellleriyle küllerin arasını eşelemiye başladı.

Fakat, dakikalarca aradığı halde yüzüğü bulamadı.

O zaman Usula:

— Yüzüğü bulsak da, bulmasak da, dedi, şüphe yok ki bu, Tarzanın karısıdır. Çünkü, anlaşılan Luvini kadıncağızı ele geçirmiş, almış buraya getirmiş. Fakat yezit adam zavallı kadını kulübeye bağlamış. Sonra kendi de kaçarken çözmemiş. Onu orada bırakıp gitmiş. Biz de köyü ateşe verdik. Kadıncağız yandı gitti. Vah vah vah! Yazık oldu Lady Greystoke'a!..

Usula böyle âdeta kendi kendine söylenirken Vezirîler yerdeki ölüyü kaldırdılar ve büyük bir saygı ile, götürüp bir kenara gömdüler.

BÖLÜM XVIII
ACI BİR HAKİKAT

Tarzan, adımlarını Jadbalia'ya uydurarak, evine doğru gidiyordu. Fakat çok düşünceli idi. Adamlarını merak ediyordu. Sonra kendisine oyun oynamış olanlardan öc almak istiyordu. Fakat bütün bunları sonraya bırakmıştı. Ve şimdi ormandaki yerine dönüp yeni bir maceraya çıkarsa oradan çıkmak istiyordu.

Ormanlar kralı, kuvvetli arkadaşı ile beraber ormanda giderken birdenbire durdu. Yerde bir takım ayak izleri görmüş ve buna gözü takılmıştı. İzler, oradan büyük bir savaşçı kafilesinin geçtiğini gösteriyordu.

Tarzan durdu. Yere eğildi ve bu izleri daha yakından gözden geçirmiye başladı. Ormanlarda yaşadığı ve bütün tehlikeleri ayak izlerinden anlamak zorunda bulunduğu için, bu işte, büyük bir ustalığı vardı.

Eğilip yerdeki izleri güzelce gözden geçirdiği zaman kaşlarını çattı:

İlk önce bu izlerin iki, üç gün önce açılmış olduğunu ayırdetti. Sonra, daha başka bir şey keşfetti ki, bu çok acı bir hakikattı:

Yerdeki ayak izleri arasında çok küçük bir ayak görülüyordu. Bu, bir kadın ayağının izi idi ve Tarzan onu, bin ayak arasında hemencecik tanırdı: Bu, dünyada en fazla sevdiği bir kimsenin, karısının ayak izleri idi. Kendi kendine düşündü:

"Her halde Vezirîler gelmiş ve Jane'ye benim başıma gelenleri anlatmış olacaklar. Jane de bunu işitince beni aramaya çıktı.

Sonra, yanındaki aslana döndü:

— Haydi bakalım, Jadbalia, dedi. Eve dönmüyoruz ve bize yeniden yol göründü. Zaten evin kadını olmadıktan sonra biz orada ne yaparız! Gel gidelim, onu arayıp bulalım. Ondan sonra hep beraber döneriz.

Yalnız, Tarzanı düşündüren bir şey vardı:

Ayak izleri, Opar'a doğru gitmeleri lâzımken, doğuya doğru idi. Halbuki karısı onu aramıya çıkmış olsa her şeyden önce Opar vâdisine doğru gidecekti. Doğu yanında ne işi vardı?

Bununla beraber yoluna devam etti. Bu ayak izlerinden gide gide her halde onları bulacaktı.

Tam böyle altı gün gitti. Ayak izleri bir türlü bitmek bilmiyordu.

Dört bir yanda kendisine aradıklarını bulduracak başka hiç bir işarete de rastlamıyordu.

Nihayet altıncı gün ormanda bir takım ayak sesleri işitti. Durdu dinledi ve dört bir yanı kokladı. Ormanlarda yaşıya yaşıya koku alma hassası da çok kuvvetliydi. Kulaklarının ve burnunun yardımı ile ayak seslerinin ne yandan geldiğini hemen anladı ve aslana oradaki çalılıklar arasına gizlenip kendisini beklemesini işaret ederek bir ağaca tırmandı. Sonra oradan daldan dala atlıyarak ayak seslerinin geldiği yana yaklaştı.

Birdenbire gözleri parladı: Gelenler Vezirîler yani kendi adamlarıydı. Usula; siyah derili adamların başına geçmiş; hızlı hızlı gidiyordu.

Tarzan ağaçtan aşağı seslendi:

— Usula! Bana bak, Usula!

Yerli reis şaşkın şaşkın kafasını kaldırdı ve karşısında Tarzanı görünce büsbütün afalladı:

— Sen misin? Buvana? diye haykırdı.

Tarzan:

— Evet, dedi, benim; işte görüyorsun. Fakat asıl sen bana cevap ver: Jane nerede?

Usula ellerini ovuşturmaya başladı.

— Vallahi bilmiyorum, efendim. Ben de onu arıyorum. Daha doğrusu, onun düşmanlarını bulmak için yola çıktık.

Tarzan dehşet ve hiddetle gözlerini açtı:

— Ne diyorsun? Diye haykırdı. Siz karımın bekçisi değil miydiniz? Nasıl olur da siz varken onun başına bir felâket gelebilir?

Usula ve adamları, Tarzanın önünde başlarını eğdiler. Usula mahçup ve kabahatli bir sesle:

— Onun hayatı yerine kendi hayatımızı vermiye hazırız: dedi ve kargısı ile kalkanını bir yana fırlatıp atarak çıplak göğsünü açıp Tarzanın karşısına dikildi.

Tarzan adamının bu haline acıdı ve onun, Jane kaybolduğu başına bir felâket geldi diye ne kadar kederlendiğini anladı. Gözlerine yere dikerek bir an öyle durdu. Sonra:

— Bana bak, Usula, dedi. Seni paylıyacak, azarlıyacak değilim. Bilirsin ben desti kırıldıktan sonra kıranı dövmekten hoşlanmam. Yalnız, olup biteni iyice anlamalıyım ki ona göre davranayım. Anlat bakayım nasıl oldu bu iş?

Usula ona, Jane'ın ortadan kayboluşu hakkında ne biliyorsa hepsini anlattı ve köydeki yığınlar arasında kadıncağızın ölüsünü bulduklarını zannettiğini de ilâveden çekinmedi.

Tarzan, onun anlattıklarını büyük bir dikkatle dinlemiş, Usula sözlerini bitirinceye kadar hiç bir şey söylememişti. Yerli reis:

— İşte, efendim, bildiklerim bundan ibaret, dediği zaman Tarzan;

Luvini nerede? diye sordu.

— Bilmiyoruz efendim.

— Bilmiyor musunuz? Pekâlâ, siz bilmiyorsanız ben kendim öğrenirim. Be nim sizin gibi insanlara da ihtyacım yok. Hepiniz yerlerinize gidin. Beni karşınızda yeniden gördüğünüz zaman Luvini'nin yer yüzünden silindiğini anlarsınız.

Usula, Tarzanın böyle sert konuşmasından çok müteessirdi. Kabahatini bağışlatmak için:

— Biz de sizinle beraber gelmek isteriz, efendim, dedi. Senin yanında canımızı feda edercesine çalışıp kusurumuzu bağışlamanı isteriz.

Tarzan, adamının içten gelen bu tatlı ve zavallı sözlerine karşı yumuşadı ve:

— Siz bana yardım etmek isterseniz, gidin köyde kalın daha iyi olur, dedi. Yılın bu aylarında köyü yalnız bırakmak olmaz. Tarlalarınız, bahçeleriniz sizi bekliyor. Zaten ne zamandanberi işlerinizi yüz üstü bıraktınız. Hadi, şimdi beni dinleyin ve köyünüze, evinize gidin. Sonra, Korak'a da söyleyin: Evden dışarı çıkmasın. Eğer ben yapacaklarımı bitirmeden önce bu dünyadan çekilecek olursam, yalnız o zaman benim yarım kalan işimi tamamlamak için yollara atılabilirsiniz.

Tarzan böyle konuşurken altın aslan saklandığı yerden çıkmış ve ona baka baka ilerlemiştir. Usula onu görünce şaşırdı:

— Jadbalja! Diye haykırdı. Demek efendisini bulmak için aramızdan kayboluş ha?

Tarzan, böyle zeki ve sadık bir hayvana sahip olmanın verdiği gururla:

— Ya, dedi. Geldi ormanda beni buldu. Zeki hayvandır vesselâm!

Böyle söyliyerek hayvanın yelesini okşadı Sonra onunla beraber, vahşilerden öcünü almak üzere, ormanın içinde kayboldu

***

Büyük bir ağacın kovuğuna girip yerleşmiş olan John Peebles gözlerini gökyüzüne dikmiş, boşluklara dalmıştı. Güneş yeni doğmuş, ortalık yavaş yavaş aydınlanmıya başlamıştı. Başka bir köşede Dik Throck kendine rahat bir yer bulamamış, kıvranıp duruyordu. Arkadaşlarından daha açık göz olan Kraski iki bü yük ağaç kütüğünü yan yana koymuş, ü zerini dallarla ve yapraklarla döşeyerek kendisine güzel bir yatak yapmıştı. Bu suretle sabaha kadar rahat etmiş, şimdi de gözlerini büyük bir canlılıkla acmıstı.

Onun bir metre kadar yukarısında Bluber, ağacın dallarında tünemiş, fakat pek o kadar rahat edememişti.

— Ay! Ay! Ay! Diye söylenivordu. Her tarafım kırım kırım kırılıyor. Yine mi yola cıkacağız!

Kraski yerinden sıcramıs ve yürümiye baslamıstı. Sonra birdenbire gülerek geri döndü ve arkadaslarına seslendi:

— İster gelin, ister gelmeyin. Ben gidiyorum, çocuklar! Yalnız, bir an evvel tatlı uykularınızdan oyanın da bir adam gibi düşünün, kararınızı öyle verin. Yoksa, Ekvator çizgisinin altına düştük de güneş şimalden doğdu diye şaşırdınız mı? Merak etmeyin, Arkadaşlar: Akşama batıdan batar.

Onun sözlerindeki doğruluğu ilk kabul eden Bluber oldu:

— Karl'ın hakkı var, dedi ve onun yanına koştu.

Thark, Kraski'nin ne söylediğini anlamamıştı ama, Bluber'in gittiğini görünce o da kalktı, onların yanına gitti.

Biraz sonra, dört arkadaş, karınları aç, tabanları patlamış bir halde yeniden yola koyulmuşlardı. Öğleye doğru ormanın açıklık bir yerinden geçiyorlardı. Bu sırada birdenbire tepelerinden bir ok vızıldayarak geçti.

Hepsi durup bakındılar. Kraski arkadaşlarına:

— Yere yatın, siper alın! Diye seslendi.

Biraz sonra bir alay yerli avcılar onların dört yanını sarmıştı.

Ormandaki ağaçlardan birinin tepesinde, bir adam, yapraklar arasına saklanmış, bütün bu olup bitenleri seyrediyordu. Bluber'in elini yüzüne kapadığını ve tü feğinizin elinden düştüğünü görünce gülmekten kendisini zor tuttu. Yalnız, ötekilerin biraz daha fazla cesaret gösterip, tüfeklerini doldurdukları da gözünden kaçmadı.

Ormanda av aramaya çıkmış olan bu yerliler, kısa boylu adamlardı. Okla avcılıkta çok usta oldukları halde kurşunla tüfekleri ellerine almamışlardı. Kendilerine ateş edildiğini görür görmez, haykırışarak, bağırışarak kaçışmıya başladılar. Aralarından iki kişi vurulmuş ve yere serilmişti.

Kraski ve arkadaşları, onların bu şaşkınlıklarından hevese gelerek ver ediyorlardı kurşunları. Fakat bu sırada bir ses duyuldu.

— Ateşi kesin! Merak etmeyin ben sizi kurtarırım. Korkulacak bir şey yok!

Bu sözlerin arkasından bir de uzun bir ıslık duyuldu. Sonra ormanı derin bir sessizlik kapladı.

Dört arkadaş, nereden geldiği belli olmıyan bu sesi duyunca dört bir yanlarına bakındılar: Kimseyi göremediler. Yalnız, yabancının sözünü dinlediler ve ateşi kestiler.

Ateşin kesildiğini gören cüce yerliler, yeniden geriye döndüler ve kendilerine silâh çekenlere karşı ok atmaya başladılar. Oklar tepesinde vınlayınca kendisini yine otların arasına attı ve ellerini yüzü ne kapıyarak:

— Aman Allah! Mahvoldum! diye haykırdı.

Kraski ile arkadaşları, yerlilerin okuna karşı yeniden silâha sarılmak üzere idiler. Bu sırada, ağaçlar arasında bir hışırtı duyuldu ve kalın gövdeli bir ağaçtan aşağı iri yarı bir adamın sıyrılarak atladığı görüldü.

AFACAN'la Başbaşa

Sevgili arkadaşlar,

Gelecek sayıdan sonra "AFACAN" ın onuncu yılının ilk cildi sona ermiş oluyor.

Koleksyonumuza bakınca bu temizliğe, bu titizliğe doğrusu imrenip göğsümüzü kabartıyoruz.

Birkaç aydır bazı sayılarımızda bir iki gün geçikme oluyor. "ÇOCUK SESİ" de biraz gecikti.

Arkadaşlarımız bunun sebebini soruyorlar. Anlatayım:

Bütün hayatını Türk çocuklarına veren FARUK GÜRTUNCA AMCAMIZ, on beş aydır vatan vazifesini yapmak üzere matbaası ve işi başından ayrılmış bulunmaktadır. Bütün yayınlarını ancak izinli olduğu saatlerde size yazmakta, yetiştirmektedir.

Tabii muharrirlerimiz, ressamlarımız, biz, hepimiz işin başında bulunuyoruz amma FARUK GÜRTUNCA amca bizim kaptanımız, dümenimiz olduğu için o bütün yapılanları gözden geçirmedikçe mecmualarımız basılamaz. İki haftada bir kere mecmuamız aksaklığını bunun için yapiyor.

Faruk amcamızın bu askerliği günlerinde mecmualarımıza daha çok sarılmanızı, kusurlarımız olursa bütün millet bekçiliği yapanlar arasında FARUK GÜRTUNCA AMCANIZIN da bulunduğunu daima göz önünde bulundurmanızı rica eder, gözlerinizden öperim.

Sizin

AFACANINIZ

Yerliler, bunu görünce:

— Tarzan geliyor! diye kaçışmıya başladılar.

Onlar için Tarzan, ateşli silâhlardan daha yaman bir şeydi.

Cüce zenciler, boyları kadar otlar arasına dağılıp gözden kayboldukları zaman Tarzan, dört arkadaşının yanına geldi ve:

— Gittiler, dedi. Kalkın bakalım ayağa!

Kraski ve arkadaşları, dilleri tutulmuş gibi, hiçbir şey söylemeden ayağa kalktılar.

Tarzan:

— Söyleyin bakalım, siz kimsiniz, ve burada ne arıyorsunuz? Diye sordu.

—Devamını ikinci cildimizde takip ediniz—

BUDİN PAŞASI

— Geçen sayıdan devam —

Kara Bâli bey sözlerini tekrarladî:

— Ben demindenberi hep seni düşünüyorum Ahmet!..

Çocuk yatağında doğrulup oturdu; merak ile:

— Demindenberi beni mi düşünüyorsun Bâli bey amca?!

— Evet oğlum..: Kalk şu mumu yak da yanıma gel benim!.

Ahmet yatağından fırladı, ocaktan yalımlî bir meşe çalısı alarak şamdandaki mumu yaktı ve Kara Bâli beyin yanına gitti. İhtiyar asker, titrek elini çocuğun başına götürerek alnına dökülmüş kâküllerini geriye doğru attı, onun geniş ve tertemiz alnına ve güzel yüzüne sevgi dolu gözlerini dikerek:

— Ahmet!. Oğlum!. Sen bu handa kalîr isen ne olacaksın bakayım?! Hiç düşündün mü?..

Çocuk bu sorgu karşısında şaşırmıştî, kekeler gibi:

— Düşünmedim.. Bâli bey amcacığım! Dedi.

— Sen bu handa kalîr isen... Bir hancî olacaksın!...

— . . .

— Bu hana uğrıyan yolculara hizmet edeceksin..

Çocuk kısık bir sesle:

— Dedem gibi... Diyebildi:

— Hayır!.. Deden gibi değil!. Senin dedene gençliğinde "Delimuslu,, derlerdi, Kızılelma yolunda at süren namlî cenk erlerinden biriydi. Merhum Koca Sultan Süleyman ihtiyarlığından ötürü ona bu hanı verdi.. Senin şimdi tam at sürecek, kılıç oynatacak yaşların oğlum...

— . . . :

— Ne susuyorsun ya?!:

Yetim Ahmet susuyordu, hem de gözlerinde inci daneleri yaşlar belirmişti, ağlıyordu.

Yazan: REŞAT EKREM KOÇU.

Kara Bâli bey:

— Ağlamak cevap değildir oğlum.. Bana cevap ver.: Senin şimdi tam at sürecek ve kılıç oynatacak yaşların Ahmet!.

— Ne... Nasıl::: Nasıl bir cevap istediğini bilmiyorum...

— Sen Kızılelma yolunda at sürmek istemez misin?..

— İsterim..

— Sana hancı olmak yakışmaz Ahmet!..

— . . . .

— Bana hancı olmak yakışmaz mı amcacığım!...

—.Ben sakat almasaydım benimle sefere gider mi idin...

— Giderdim..

— Benim seni göndereceğim yere de gider misin?!..

— . . .

— Cevap versene!..

— Giderim... Amcacığım!..

— Niçin titriyorsun?!.. Üşüyor musun?..

— Hayır!

— Korkuyor musun?

— Hayır!

— Ahmet,ben seni Hüsnü pehlivanla beraber Budin Paşası Mustafa paşanın yanına göndereceğim... Sen hiç bu Mustafa paşanın adını işittin mi?..

— İşittim..

— Kim imiş bakayım?..

— Koca Vezir Mehmet paşanîn....

— Ne durdun ya?.

— Unuttum.. Amcası mı.. Dayısı mı..

— Koca Vezir Sokullu Mehmet paşanın amcası oğlu!.. Nasıl adammîş bu Mustafa paşa?

— İyi bir adammış!.

— Bak ben sana anlatayım: Bu Mustafa paşa, Türk vezirlerinin arasına namlı bir yiğittir.. Yiğit yiğitin yoldaşıdîr...

Ahmet Bâli beyin sözünü kesti:

— Yiğit yiğitin yoldaşı, At yiğitin öz kardeşi!.. Dedi. Bu söz ihtiyar askerin pek hoşuna gitti:

— Gel öpeyim seni Ahmet!.. Dedi. Yetim Ahmet alnını Bâli beyin dudaklarına uzattı:

— Kim öğretti sana bu güzel sözü?!.

— Siz!.

— Ben mi?.

— Evet... Geçen gece Estergonlu Demir beyin hikâyesini anlatır iken söylediniz!.

— Aferin sana Ahmet.. Demek beni can kulağıyle dinliyorsun...

Ahmet cevap vermedi.. Gülümsedi; Kara Bâli:

— Ahmet! dedi, yiğit yiğitin yoldaşıdır, senin gibi gürbüz vücutlu güzel yüzlü, merd yürekli çocuklara canmı verir o paşa... Kapısında beş bin Tuvana şehbar yiğitleri var.. Her sokağa çıkışında beş yüz atlı ile binip iner..

— Hüsnü pehlivan beni o paşanın yanına götürür mü amcacığım?..

— Niçin götürmesin?.. Elimizi öpe öpe götürür..

— Dedem gitmeme izin verir mi amcacığım?..

— Niçin vermesin?. Ona adıyle şaniyle Çıplak Delimuslu bey derler!..

Kara Bâli bey o gece Ahmedi koynunda yatırdı, ona ninni yerine, at ve kılıç sevgisi üzerine belki yirmi'den fazla küçük hikâyeler anlattı. Öyle ki, Yetim Ahmet derin bir çocuk uykusuna daldığı zaman, Kara Bâli bey sessiz sessiz ağlamağa başlamıştı!.

Gözünün önüne, Yetim Ahmetin, Kızılelma yollarında at sürüşü geliyordu.

YETİM AHMEDİN MACERALARINI İKİNCİ CİLDİMİZDE TAKİP EDİNİZ.

Afacan bilmece kupon 26

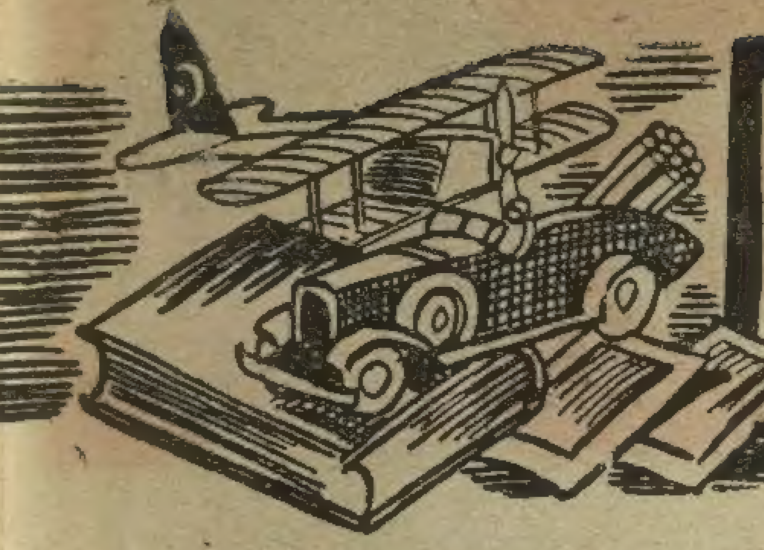

KAZANANLAR

22 nci sayı bilmecenin yözülüşü:

"Ak akça kara gün içindir„ idi

"Doğru çözenler„

1 — Yusuf kuşdoğan Akhisar 2 — Sevim Işıldak Karabük 3 —Raşit Dağyaran Taksim 4 — Sevim Kasımpaşa 5 — Feridun Alpat Denizli 6 — Zerin Güç Zonguldak 7 — Necmiye Özbayraç Eskişehir 8 — Orhan Çubukçu 9 — Fikret Yıldırım Çanakkale 10 Zürkecan Arîtan Bakîrköy 11 — Şevket taştan aydır 12 — Nermin Bıldırcın Bakırköy 13 Ferdi Veral Beyoğlu 14 Şaban Güney Yenikapı 15 — Muammer Özsevgen Küçükmustafafapaşa 16 — Mehmet Cihangir Bakîrköy 17 — Karayvîz 18 — Nahide abla Kadırga 19 — M. Merdin Bomonti 20 — Abdullah Dercal Beşiktaş 21 — Yaşar Öztürk Kadıköy 22 — Muzaffer Aksoy Kadıköy 23 — Adnan Beklem Edirnekapı 25 Aydoğa Belen Beşiktaş 25 — Selçuk Ak Maçka 26 — Bülent Kılum Cihangir 27 — Ali Güneşsever Küçükpazar 28 — Turan Sevinçli Göztepe 29 — İsmail Aslanbayrak Samsun 30 — Orhan Sökül Alaçam 31 — Orhan Özsayın Yenikapî 32 — Süleyman Elçin Cerrahpaşa 33 — Fikret Pekçeer 34 — Fikret Güleşmen Bursa 35 — Murat Erbil İstanbul 36 — Cengiz Öner Bomonti 3 — İsmail KKıran Bursa 38 — Mediha Aliçakız Edirne 39 — Hamdi Bılık İzmit 40 — Saadet Karakaş Ortaköy 41 — Kemal Oğur Büyükada 42 — Mustafa Sertdin Edremit 43 — Müdet Kablay Ankara 44 — Mustafa Tan Karagümrük 45 — Seylâ Ormanlı Edremit 46 Erdoğan Sığîn İstanbul 47 — Ömer Aşıcî İzmir 48 — Knan Yücel Zonguldak49 — Sadrettin Arel Samanpazarı 50 — Muammer Kündük İzmir 51 — Sadullah Unevlar Manisa 52 — İsmet Belkör İzmir 53 — Nevzat Behzat Beşiktaş 54 — Kemal Gündoğdu Gedikpaşa 55 — Özcan Özbek Çankırı 56 — Münür Günüç Aydîn 57 — Osman Parlak Beşiktaş 58 — Hatice Karakan İzmir 59 — Turhan Karaoğul Denizli 60 — Nilüfer Oğraç Gaziantep.

Bilmece

7 harfli Anadoluda bir nehir ismiyim:

3, 4, 6, 7 nci harflerim büyük taş. 1, 2, 3 4 üncü harflerim, bir kuş ismi. 4, 5 inci harflerim güzel sanatlar. 3, 4, 5 inci harflerim, Kışın yağar: İstiklâl harbinde ismi geçmiştir.:

DİKKAT:

— 1 Çözülerinizi bilmece kuponunuzla birlikte bir zarfın içine koyunuz.

2 — Zarfı yapıştırmaymız.

3 — Üstüne yalnız (60) paralık pul yapîştırmız.

4 — Adresi de şöyle yazınîz (Afacan 26 ncı bilmece işyarlığı) Posta kutusu 617 İstanbul.

Ülkü KiKtap Yurdu
İSTANBUL

Biliyor musunuz?

SERT IŞIKLI SALON NEDEN DİNLEMEMİZİ KOLAYLAŞTIRIR?

Sınıfta ders dinliyorken gözlerinizin yorulduğunu ve kapandığını hissediyorsanız sakîn kendinize kabahat bulmayînız.

Çünkü ışıksız odalarda insan bilmeden gözlerinin ağırlaştığını ve uykuya daldîğını anlar. Ve böyle bir sınıftaki dersi veya nutku dinlerse derhal uyuyabilir.

Halbuki çok aydınlîk ve sert ışıklı sınıfınız bunun için aydınlık olmalîdîr.

GÖZLERİNİZİ KAPAYINCA NELERİ DİNLERKEN UYUMAYIZ

Bir müzik parçası dinleyince gözümüzü kapayabilir ve o zaman uykumuz da hiç gelmez. Çünkü, gözümüzü kayapînca kendimizi yalnız müziğin âhengine koyuverir, ruhumuzu, duygularımızı başka şeylerle ilgilendirmeyiz. Dimağımız doğrudan doğruya müzik parçası ile ilgili olduğu için gözümüz kapalı olsa da uyumak aklımızdan geçmez.

ÜŞÜYÜNCE KAN HAREKETİNİ KAYBEDER Mİ?

Hayır... İnsanîn ahraret derecesi hiç bir zaman değişmez. Yalnız üşüyen kısmımız, derimizdir. Eğer, derimiz hararet kaybetmişse üşüdüğümüzü, giyindiğimiz zaman çok hararet almışsa sıcakladığımızı anlarîz. Ateş yanında ne kadar sıcak bulunursak, karlı bir havada dışarîda da üşürüz. Bu, tamamen cilde ait bir üşüme ve sıcaklanmadır.

Üşüyünce, kanımız, yine ayni derecededir. Yalnız, o anda, derimizdeki kan içeri kaçtığı için derimiz üşümüştür. Çünkü soğukta kanımîz, dimağımızı, kalbimizi; midemizi; ciğerlerimizi iyi muhafaza için içeri gider. Soğuk algnlîğında arkaya şişe çekmenin, tentürdiyot sürmenin sebebi, içeri kaçan bu kanı deriye çekmek ve bu suretle üşümeye mâni olmak içindir.

HARARETİ DEĞİŞEN HAYVANLA VAR MIDIR?

Memeli hayvanlarla insanlar ve kuşların harareti dışarının sıcaklığı ne olursa olsun, değişmez. Bunlara (Kanı sıcak: Sıcak kanlı) hayvanlar denir. Yalnız kış uykusuna dalan bir takım hayvanlar vardîr ki bu uykuları devamınca hararetleri 10 dereceden bile aşağı düşer.

Yerde sürünen hayvanlar, balîklar; kurbağalar ve belkemiği bulunmıyan hayvanların sıcaklığı daima değişir. Bunlar, sıcak havada sıcaklaşır; soğuk havada uyuşurlar. Vücutlerinde hareket azalır. Yaz gelince tekrar sıcaklîkları artar.

ÇÖLENCELİ ARİTMETİK BİLMECELERİ

1 — Bir adam evinden dükkânına bir saat 20 dakikada gidiyor. Gelirken ise bu yolu 80 dakikada alıyor. Öyle ki dükkânı arasındaki yol dümdüz ve gelirken de giderkenki kadar hızlı yürümektedir. O halde bu neden böyle oluyor.

2 — Öyle üç sayı bulun ki, bunları altalta yazıp toplayınca da, birbirleriyle çarpınca da yekûn bir olsun.

3 — Bir sepette beş elma var. Bunları beş kişiye o şekilde dağıtacaksınız ki, her biri bir elma alacak, fakat sepette yine bir elma kalacak.

CEVAPLAR:

1 — 80 dakika 1 saat 20 dakika değil midir?

2 — Bu sayılar 1, 2, 3 tür.

$1 \times 2 \times 3 = 6$

$1 + 2 + 3 = 6$

3 — Dört kişiye birer elma verirseniz beşinciye de beşinci elmayı sepetiyle beraber verince o da hakkını almış, fakat sepette yine bir elma kalmış olur.

Basıldığı yer: Tan Matbaası. İstanbul — Ankara caddesi.

Çıkaran: Ülkü kitap yurdu. Ankara caddesi: 72

Sahibi ve umumi neşriyat müdürü: Ömer Lûtfi TARHAN

Müessisi: M. Faruk GURTUNCA.

Aslan Prens
ASLAN PRENS VE ARKADAŞLARINI ŞATONUN KALESİNDE TUZAĞA DÜŞÜRMÜŞLERDİ. FAKAT PREN ÜZERİNE UZERİNE ATILAN AĞI KESİP KAÇMIŞTI.
ASLAN PRENS PEŞİNE DÜŞEN AVCILARIN YAKLAŞTIĞINI GÖRÜNCE BİRŞEY DÜŞÜNDÜ
KALIN BİR ÇAM DALI KESTİ VE YOLUN ORTASINA KOYDU.
ATLI DALIN ÜZERİNDEN GEÇERKEN PRENS DALI HIZLA KALDIRDI.
ADAM YERE YUVARLANMIŞTI
PRENS ONUN ZIRHINI ALDI KENDİ ARKASINA GEÇİRDİ VE ONA BENZEMEK İÇİN DUDAĞINA ÇAM SAKIZI İLE LİFLERDEN BİR BIYIK YAPIŞTIRDI.
SANKİ ARKADAŞLARIYMIŞ GİBİ, KENDİSİNİ ARAYANLARIN YANINA DÖNDÜ. KAÇAN GENCİ ÖLDÜRDÜĞÜ SÖYLEDİ
HAFTAYA: TEHLİKELİ İŞ.